

...Знов одвідав я
землі куточок той, де я відбув
у вигнанні два роки непримітних.
Вже десять літ з тих пір пройшло
й чимало
для мене одмінилося в житті,
і сам, підвладний спільному закону,
я одмінився теж — та знову тут
минувшина жива мене проймає
і, видається, вчора ще блукав
в оцих я пущах.
Ось домок опальний,
де бідна няня при мені жила,
уже її нема — вже за стіною
не чую я важких старечих кроків,
Ані її дозору кропіткого.
Ось горб лісистий, над яким, бувало,
сидів я непорушно й задивлявсь
на озері, замислюючись сумно
про інші береги, про інші хвилі...
Між злотних нив і пасовиськ зелених
воно широко стелиться й синіє,
через його невідомі води
пливе в човні рибалка й тягне свій
убогий волок. В берегах похилих
розсіялися села. Там за ними
прокривлений вітряк надсилу крила
ворочає при вітрі...
На розміжжі
дідівських володінь при місці тім,
де вгору піднімається дорога,
дощами зрита чисто, три сосни
стоять — одна навідлі, інші двоє
близенько в парі. Тут, коли повз них я
переїздив при місячному світлі,

знайомим шумом шерех їх вершин
мене привітував. По тій дорозі
тепер поїхав я й перед собою
побачив знову їх. Вони ті самі ж,
той самий їх знайомий вуху шерех,-
та коло прикорнів їх постарілих
(де здавна все було мов пустака голо)
тепер маленька пуца розрослась,
сім'я зелена. Кущі товпляться
під тінню їх, мов діти. А здаля
стоїть один похмурий їх товариш,
немов бурлак старий. Йому навкіл,
як і раніше — пустака.

Драстуй, роде,
мені не знан та молод! Вже не я
побачу твій могутній пізній розквіт,
коли переростеш моїх знайомих
і голову стару заслониш їм
од віч прохожого. Та хай онук мій
почує ваш привітний шум, коли,
вертаючи із дружньої розмови,
він пройде мимо вас у пітьмі вночі
і пригада про мене.

Переклад М. Рильського